

111. Ach mój Jezu

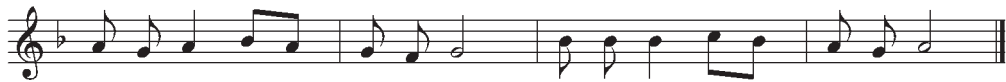
t. i m.: Miod

1. Ach, mój Je - zu, jak Ty kłę - czysz W O - grój - cu za -
Tam Cię A - niół w smut - ku cie - szył, Skąd był świat po -

krwa - wio - ny!
cie - szo - ny. Przyjdź, mój Je - zu, przyjdź, mój Je - zu,

Przyjdź, mój Je - zu, po - ciesz mnie, Bo Cię ko - cham ser - decz - nie.

2. Ach, mój Jezu, jakieś srodze * Do słupa przywiązany
Za tak ciężkie grzechy nasze * Okrutnie biczowany. * Przyjdź...
3. Ach, mój Jezu, co za boleść * Cierpisz w ostrej koronie, * Twarz
najświętsza zakrwawiona, * Głowa wszystka w krwi tonie. * Przyjdź...
4. Ach, mój Jezu, gdy wychodzisz * Na Górę Kalwaryjską,
Trzykroć pod ciężarem krzyża * Upadasz bardzo ciężko. * Przyjdź...
5. A gdy, mój najmilszy Jezu, * Na krzyżu już umierasz,
Dajesz ducha w Ojca ręce, * Grzesznym niebo otwierasz. * Przyjdź...

112. A pod krzyżem Matka stała

t.: Stabat Mater, m.: ks. Z. Piasecki

1. A pod krzy - żem Mat - ka sta - ła.

Po - grą - zo - na w smut - ku, łka - ła.

Gdy na krzy - żu wi - siał Syn, Gdy na krzy - żu wi - siał Syn,

2. Jej to duszę zasmuconą, * Ogniem bólu przeniknioną, *
Przeszył miecz dla naszych win. (2)
3. Czyż serce się nie wzruszy, * Widząc Matkę wśród katuszy, *
Gdy krew Syna płynie z ran?
4. W sercu moim, Matko droga, * Rozpal wielką miłość Boga, *
Twego Syna, On nasz Pan.

113. Bliskie jest Królestwo Boże

t.: Mk 1:15; 1 J 1-2, m.: ks. I. Pawlak

Ant. Bli - skie jest Kró - le - stwo Bo - że na - wra - caj - my
 się i wierz - my w E - wan - ge - lię.
 1. Bóg jest świa - tłość - cią
 i nie ma w Nim żad - nej ciem - noś - ci.

2. Jeżeli chodzimy w światłości,
 Wtedy mamy łączność między sobą. * Ant.
3. Krew Jezusa, Jego Syna
 Oczyszcza nas z wszelkiego grzechu. * Ant.
4. Jeżeli mówimy, że nie mamy grzechu
 To samych siebie oszukujemy. * Ant.
5. Jeżeli wyznajemy nasze grzechy
 Bóg oczyści nas z wszelkiej nieprawości. * Ant.
6. Jeśliby nawet ktoś zgrzeszył
 Mamy Rzecznika wobec Ojca - Jezusa Chrystusa. * Ant.
7. On jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy
 A także za grzechy całego świata. * Ant.
8. Dostępujemy odpuszczenia grzechów
 Ze względu na Jego Imię. * Ant.

114. Jezu Chryste

(Miod.)

1. Je - zu Chry - ste, Pa - nie mi - ły, O Ba - ran - ku tak cier - pli - wy.
 Wzno - słeś, wzno - słeś na krzyż rę - ce Swo - je,
 Gła - dząc, gła - dząc nie - pra - woś - ci mo - je.

2. Płacz Go człowiecze mizerny, * Patrząc, jak jest miłosierny;
Jezus, Jezus, na krzyżu umiera, * Słońce, słońce, swą jasność zawiera.
3. Pan wyrzekł ostatnie słowa, * Zwiła Mu na piersi głowa;
Matka, Matka pod Nim frasobliwa, * Stoi, stoi z żalu ledwie żywa.
4. Zasłona się potargiała, * Ziemia się rwie, ryczy skała.
Setnik, setnik woła: "Syn to Boży!" * Tłuszcza, tłuszcza wierząc w
proch się korzy.
5. Na koniec Mu bok przebito: * Krew płynie z wodą obfito.
My się, my się dziś zalejem łzami, * Jezu, Jezu zmiłuj się nad nami!

116. Golgoto

ks. Hieronim Chamski

1. Gol- go - to, Gol - go - to, Gol - go - to. W tej
ci-szy prze-bywam wciąż rad. W tej ci-szy da-le-ki jest świat. Ty
ko-isz mój ból, u - su-wasz mój strach, gdy wi-dzę Cię Zbaw-co przez
łzy. To nie gwoź-dzie Cię przy-bi - ły, lecz mój grzech. To nie
lu-dzie Cię skrzyw-dzi - li, lecz mój grzech. To nie gwoź-dzie Cię
trzy-ma- ły, lecz mój grzech. Choć tak daw-no to się sta - ło, wi-dzia- łeś
mnie. Gol- go - to, Gol - go - to, Gol- go - to

2. Golgoto, Golgoto, Golgoto. * Ja widzę Cię Jezu mój tam,
Jak wiele masz sińców i ran. * Miłości Twej moc zawiodła Cię tam,
Uwolnić mnie z grzechów i win. * *To nie gwoździe...*

117. Jeszcze się kiedyś rozsmuć

t. : J. Tuwim, m.: ks. W. Sopora

1. Je-szcze się kie-dyś roz - smu - cę, jesz-cze do Cie-bie po-
wró - cę, Chry - stu - sie. Jesz-cze tak strasznie za - pła - cę,
ze przez łyż Cie-bie zo - ba - cę, Chry-stu - sie. // stu - sie.

2. I taką wielką żalobą, * Będę się żalił przed Tobą, * Chystusie, * Że duch mój przed Tobą klęknie * I wtedy serce mi pęknie, * Chrystusie.

121. Jużem dość pracował

(Klon.)

Ju - zem dość pra - co - wał dla cie - bie czło - wie - cze
Trzy-dzieś-ci trzy la - ta na tym nę - dznym świe - cie
Pój - dę, pój - dę do Je - ro - zo - li - my;
Co o Mnie pi - sa - no, to wszy- stko wy - ko - nam.

2. Już dobiega końca Me pielgrzymowanie, * Już teraz zawieram Moje nauczanie. * Już chcę sprawę zbawienia dokonać, * Idźcie, uczniu Moim, wicherzę gotować.
3. Jeszcze Ja raz z wami do stołu usiedę, * Chleb w Ciało, wino w Krew Mą własną przemienię. * Na pamiątkę Mego umęczenia, * Zakład wam zostawię Mego rozłączenia.
4. Gdzie się obrócić mam? Już mnie Judasz wydał, * Mój własny apostoł wrogów na Mnie zwołał. * Pójdę Bogu w Ogrójcu się modlić, * Gdzie dla cię, człowiecze, krwią się będę pocić.

121. Już Cię żegnam

(Miod)

Już Cię żeg - nam, naj - mil - szy Sy - nu Chry - stu - sie,
Ser - ca me - go po - cie - cho, ślicz - ny Je - zu - sie!

Cóż ja po - cznę u - tra - pio - na Mat - ka Two - ja
Weź mnie ra - czej na śmierć z so - bą, Wo - lę um - rzeć

o - pus -z - czo - na, Stra - ciw - szy Cie - bie.
ra - zem z To - bą, Życ spo - łem w nie - bie.

2. Wieczerzę świętą z Ciała swego gotujesz, * Nogi uczniom umywasz, mile całujesz; * Schylasz się do stóp Judasza, * Piękność i ozdoba nasza; * Łzami polewasz, * Abyś go odwiódł od zdrady, * Od niezbożnych Żydów rady; * Wzgardę odbierasz.
3. Już od żalu umieram, na to patrząc; * Nie wiem, co czynić, Matka smutna zostając; * O złośliwych ludzi czyny, * Imających bez przyczyny, * Dostyc żalości! * Na modlitwie klęczącego, * Krwawym potem płynącego. * Nie masz litości.
4. Niestetyż mnie strapionej, zem doczekała * Nieszczęśliwej godziny, gdym oglądała * Ciebie, Syna zranionego, * Przed Piłatem stawionego, * By Cię męczyli. * Do Heroda Cię posłali, * Aby Cię i tam wysmiali * I wyszydźli.
5. U Piłata srogość Ci większą wskazują, * Gdy u słupa różgami mocno biczują. * Lud wielce zakamieniały, * W złości swej zapamiętały, * Nic nie folguje. * W którąkolwiek spojrzę stronę, * Widzę trudną być obronę, * Nikt nie lituje.
6. Miecz okrutny przebija moje wnętrzości. * Widzę zawziętą srogość oprawców złości. * Że Cię w purpurę obłoczy, * Ostre ciernie w głowę wtłoczy, * Nic nie folgując; * Na Piłata krzyczy, woła, * By Cię na śmierć sądził zgoła * Nic nie litując.
7. Łańcuch ciężki na szyję świętą wkładają, * Trzcinę na pośmiewisko w ręce dawają. * Już Cię na śmierć dekretują * I krzyż okrutny gotują, * O zła godzina! * Na który masz być włożony, * Między łotry policzony, * Straszna nowina!

122. Króla wznoszą się znamiona

t.: ks. abp P. Mańkowski, m.: ks. A. Odrobina

1. Kró - la wzno - szą się zna - mio - na, Ta - je - mni - ca krzy - ża bł y - ska;

Na nim ży - cie śmier - cią ko - na, Lecz z tej śmier - ci ży - cie try - ska.

2. Poranione ostrzem srogim, * Włóczy, co Mu bok przesywa,
Aby nas pojednać z Bogiem, * Krwią i wodą hojnie spływa.
3. Już się spełnia wieczne słowo, * Pieśń, co ją Dawid śpiewa,
Głośną na świat cały mową, * Oto Bóg królował z drzewa.
4. Drzewo piękne i świetlane, * Zdobne w cną purpurę Króla,
Z dostojnego pnia wybrane, * Święte członki niech otula.

123. Krzyżu Chrystusa1. Krzy - żu Chry - stu - sa bądź - że po - chwa - lo - ny,
Na wiecz - ne cza - sy bądź - że po - zdro - wio - ny:

Gdzie Bóg, Król świata ca - ła - go, Do - ko - nał ży - cia swo - je - go.

2. Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony, * Na wieczne czasy bądźże
pozdrowiony! * Ta sama Krew Cię skropiła, * Która nas z grzechów
obmyła.
3. Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony, * Na wieczne czasy bądźże
pozdrowiony! * Z Ciebie moc płynie i męstwo, * W Tobie jest nasze
zwycięstwo!

124. Krzyżu święty

t.: XVI w. - tłum. Crux Fidelis, m.: Miod.

1. Krzy - żu świę - ty, na - de wszyst - ko drze - wo prze - naj - szła - chet - niej - sze!

W żad - nym le - sie ta - kie nie jest, Jed - no na Któ - rym sam Bóg jest.
Słod - kie drze - wo, słod - kie gwoź - dzie, Roz - ko - szny o - woc no - si - ło.

2. Skłoń gałązki, drzewo święte, * Ulżyj członkom tak rozpiętym,
Odmień teraz oną srogość, * Któraś miało z urodzenia,
Spuść lekuchno i cichuchno, * Ciało Króla niebieskiego.
3. Tyś samo było dostojne, * Nosić światowe zbawienie,
Przez cię przewóz jest naprawion, * Światu, który był zagubion,
Który święta Krew polała, * Co z Baranka wypływała.
4. W jasełkach leżąc gdy płakał, * Już tam był wszystko oglądał,
Iż tak haniebnie umrzeć miał, * Gdy wszystek świat odkupić chciał
W on czas między zwierzętami, * A teraz między łotrami.
5. Niesłychanać to jest dobroć, * Za kogo na krzyżu umrzeć:
Któż to może dzisiaj zdziałać, * Za kogo swoją duszę dać?
Sam to Pan Jezus wykonał, * Bo nas wiernie umiłował.
6. Nędzne by to serce było, * Co by dziś nie zapłakało,
Widząc Stworzyciela swego * Na krzyżu zawieszzonego.
Na słońcu upieczonego * Baranka wielkanocnego.
7. Maryja Matka patrzała * Na członki, co powijała,
Powijając całowała, * Z tego wielką radość miała.
Teraz je widzi szerniałe, * Żyły, stawy w Nim porwane.
8. Nie był taki, ani będzie * Żadnemu smutek na świecie,
Jaki czysta Panna miała * W on czas, kiedy narzekwała:
Nędzna ja sierota dzisiaj. * Do kogóż ja się skłonić mam.
9. Jednegom Synaczka miała, * Com Go z nieba być poznała,
I tegom już postradała, * Jenom sama się została,
Ciężki ból cierpi me serce, * Od żalu mi się rozpaść chce.
10. W radościm Go porodziła, * Smutku żadnego nie miała,
A teraz wszystkie boleści * Dręczą mnie dziś bez litości;
Obymże Ja to mogła mieć, * Żebym mogła teraz umrzeć.

125. Któryś za nas cierpiął rany

Mel. I

(Miod.)

Któ- ryś za nas cier - piął ra - ny,

Je - zu Chry - ste zmi - łuj się nad na - mi. 3x

Mel. II

Któ - ryś za nas cier - piął ra - ny, Je - zu

Chry - ste zmi - łuj się nad na - mi.

126. Ludu, mój ludu

t.: Miod, m.: Józef-Bogedain Nachbar

Lu - du, mój lu - du, có - żem ci u - czy - nil?
W czy - mem za - smu - cił, al - bo w czym za - wi - nil?

Jam cię wy - zwo - lił z mo - cy fa - ra - o - na,
a tyś przy - rzą - dził krzyż na me ra - mio - na.

2. *Ludu, mój ludu...* * Jam cię wprowadził w kraj miodem płynący.
Tyś Mi zgotował śmierci znak hańbiący.
3. *Ludu, mój ludu...* * Jam ciebie szczepił winnicą wybrana,
A tyś Mnie octem poił, swego Pana.
4. *Ludu, mój ludu...* * Jam dla cię spuszczał na Egipt karanie,
A Tyś Mnie wydał na ubiczowanie.
5. *Ludu, mój ludu...* * Jam Faraona dał w odmęt bałwanów
A tyś Mnie wydał książętom kapłanów.
6. *Ludu, mój ludu...* * Morzem otworzył byś szedł suchą nogą,
A Tyś Mi włóczył bok otworzył srogą.
7. *Ludu, mój ludu...* * Jam ci był wodzem w kolumnie obłoku,
A Tyś Mnie wiodł słuchać Piłata wyroku.
8. *Ludu, mój ludu...* * Jam ciebie karmił manny rozkoszami,
Tyś Mi odpłacił policzkowaniami.
9. *Ludu, mój ludu...* * Jam ci ze skały dobył wodę zdrową,
A tyś Mnie poił goryczą żółciową.
10. *Ludu, mój ludu...* * Jam dał, że zbici Chanaan królowie
A ty zaś trzcina białą Mnie po głowie.
11. *Ludu, mój ludu...* * Jam ci dał berło Judzie powierzone,
A tyś Mi wtłoczył cierniową koronę.
12. *Ludu, mój ludu...* * Jam cię wywyższył między narodami,
Tyś Mnie na krzyżu podwyższył z łotrami.

128. O Krwi najdroższa

(Siedl.)

1. O-Krwi naj-droż-sza, o Krwi od-ku-pie-nia, Na - po-ju ży - cia
z nie-ba dla nas da - ny! O zdro-ju łas-ki, o ce-no zba-wie-nia,
Ty grze - cho - we le - czysz ra - ny!

2. Tyś w Jezusowym kielichu zamknięta, * Abyś nas wszystkich życiem napawała, * Abyś dla świata, Krwi Boska Prześwięta, * Miłosierdzie wyblagała.
3. O Krwi najdroższa, przez Serce przeczyste, * Gdzie Twoje źródło miałaś na tej ziemi, * Cześć Tobie niesiem, dzięki wiekuiste, * Z Aniołami, ze Świętymi.

130. Ogrodzie Oliwny

t.: XVII w., m.: Miod.

1. O - gro - dzie O - li - wny, wi - dok w to - bie dzi - wny!
Wi - dzę Pa - na me - go, na twarz u - pa - dle - go.
Tęsk - ność, smu - tek, strach Go ścis - ka,
Krwa - wy pot z Nie - go wy - cis - ka,
Ach Je - zu mdle - ją - cy, pra - wieś ko - na - ją - cy!

2. Kielich gorzkiej męki z Ojca Twego ręki * Ochotnie przyjmujesz, za nas ofiarujesz, * Anioł Ci się z nieba zjawia, * O męce z Tobą rozmawia. * Ach Jezu strwożony, przed męką zmęczony!
2. Kielich gorzkiej męki z Ojca Twego ręki * Ochotnie przyjmujesz, za nas ofiarujesz, * Anioł Ci się z nieba zjawia, * O męce z Tobą rozmawia. * Ach Jezu strwożony, przed męką zmęczony!
3. Uczniowie posnęli, Ciebie zapomnieli. * Judasz zbrojne rotę stawia przede wroty, * I wnet do Ogrójca wpada, * Z wodzem swym zbirów gromada. * Ach Jezu kochany, przez ucznia sprzedany!

131. Panie, Ty widzisz

t.: LG, t. II, m.: ks. Z. Bernat

1. Pa - nie, Ty wi - dzisz, krzy - ża się nie lę - kam.
 Pa - nie, Ty wi - dzisz, krzy - ża się nie wsty - dzę.
 Krzyż Twój ca - łu - ję, pod krzy - żem u - klę - kam,
 bo na tym krzy - żu Bo - ga me - go wi - dzę.

2. Do krzyża zwracam wszystkie me życzenia, * Na krzyż przybijam błędnych myśli roje, * Bo z krzyża płyną promienie zbawienia, * Bo z krzyża płyną zmartwychwstania zdroje.
3. Pod krzyżem świata stary i złamany, * Pragnę już odtąd krzyż Twój w duszy nosić, * Niewoli świata pokruszyć kajdany, * Bym mógł na krzyżu, krzyża chwałę głosić.

132. Płaczcie, Anieli**Weep, all you angels!**

Mioduszewski, En. adapt. Rev. Czesław M. Kryszak

1. Płacz - cie, A - nie - li, Płacz - cie, Du - chy świę - te,
 Weep, all you an - gels! Weep, you hosts of hea - ven.
 Ra - dość wam dzi - siaj i we - se - le wzię - te;
 Your grea - test glo - ry and your joy is tak - en.
 Płacz - cie przy - śmier - ci, Płacz - cie przy po - grze - bie
 Cry at the bur - ial, Cry at the en - tomb - ment.
 Kró - la wa - sze - go i Bo - ga na nie - bie.
 of the Lord Je - sus, King of ev - ery mo - ment.

2. Płacz, jasne słońce, płacz, koło miesięczne; * Zalejcie, gwiazdy, światła swoje wdzięczne; * Płaczcie, promienie z nieba wywieszzone, * Wasze przedniejsze światło zgaszone.
3. Płaczcie, obłoki, płaczcie, chmury dżdżyste, * Łzy zamiast rosy wylejcie rześiste. * Pan już nie żyje, co rękami swymi, * Was porozpinał nad okręgiem ziemi.
4. Płacz i ty ziemio, którą człowiekowi * Bóg oddał w darze, jak swemu Synowi; * Ten, który niegdyś powstał z mułu Twego, * Dziś ukrzyżował Stworzyciela swego.

* * *

2. Weep gilded sunshine, * Weep you silv'ry moonbeam. * Tear drops so crystalline, * Cry, O stars of heaven. * Radiance of sages, * Earth now veils in darkness. * Light of all nations, * Death now has extinguished.
3. Cry, rain drops falling, * Cry, o clouds, a'thund'ring. * Lord of the uni verse, * Who stretched forth the heavens; * Once, giving skies their girth, * He lays in a garden, * Creator of the earth, * Buried, sealed and hidden.

135. Rozmyślajmy dziś

t.: ks. Jakub Wujek, XVI w., m.: Miod.

1. Roz - my - ślaj - my dziś wier - ni chrześ - ci - ja - nie,
Ja - ko Pan Chrys - tus cier - piał za nas ra - ny;

Od po - i - ma - nia nie miał od - po - cznie - nia, aż do sko - na - nia.

2. Naprzód w Ogrójcu wziął pocałowanie,
Tam Judasz zdrajca dał był katom znamię:
Oto patrzajcie, mego Mistrza macie, * Tego imajcie.
3. Wnet się rzucili jako lwi zaciekli,
Apostołowie od Niego uciekli,
On zaś był śpiesznie wiedzion do Annasza, * Pociecha nasza.
4. Przed sąd Piłata, gdy był postawiony,
Niesprawiedliwie został oskarżony;
Rozkazał Piłat, by był biczowany, * Ten Pan nad Pany.
5. Koronę z ciernia żołnierze uwili,
Naszemu Panu na głowę wtłoczyli,
Naśmiewając się przed Nim przyklękali, * Królem Go zwali.

136. Stała Matka Bolesciwa

(Miod.)

1. Sta - ła Ma - tka Bo - le - ści - wa o - bok krzy - za

le - two ży - wa, gdy na krzy - żu wi - siał Syn.

2. Duszę Jej, co łez nie mieści, * Pełna smutku i boleści,
Przeszedł miecz dla naszych win.
3. O jak smutna i strapiona, * Matka ta błogosławiona,
Której Synem niebios Król.
4. Jak płakała Matka miła, * Jak cierpiała, gdy patrzyła,
Na Boskiego Syna ból.
5. Gdzież jest człowiek, co łzę wstrzyma, * Gdy mu stanie przed oczyma
W mękach Matka ta bez skaz.
6. Kto się smutkiem nie poruszy, * Gdy rozważy boleść duszy,
Matki z Jej Dziecięciem wraz?
7. Za swojego ludu zbrodnie, * W mękach widzi tak niegodnie,
Zsieczonego Zbawcę dusz.
8. Widzi Syna wśród konania, * Jak samotny głowę skłania,
Gdy oddawał ducha już.
9. Matko, coś miłości zdrojem, * Spraw, niech czuję w sercu moim
Ból Twój u Jezusa nóg.
10. Spraw, by serce me gorzało, * By radością życia całą
Stał się dla mnie Chrystus Bóg.
11. Matko, ponad wszystko świętsza, * Rany Pana aż do wnętrza
W serce me głęboko wpój.
12. Cierpiącego tak niezmiernie * Twego Syna ból i ciernie,
Niechaj duch podziela mój.
13. Spraw, niech leję łzy obficie * I przez całe moje życie
Serce me z cierpiącym wiąż.
14. Pragnę stać pod krzyżem z Tobą, * Z Twoją łączyć się żalobą,
W płaczu się rozplęwać wciąż.

137. W krzyżu cierpienie

t.: ks Antoniewicz, m.: Siedl.

1. W krzy-żu cier - pie - nie, w krzy-żu zba - wie - nie,
 W krzy-żu mi - łość - ci na - u - ka.
 Kto Cie - bie, Bo - że, raz po - jąc mo - że
 ten nic nie pra - gnie, ni szu - ka.

2. W krzyżu osłoda, w krzyżu ochłoda, * Dla duszy smutkiem zmroczonej.
 Kto krzyż odgadnie, ten nie upadnie, * W boleści sercu zadanej.
3. Kiedy cierpienie, kiedy zwątpienie, * Serce ci na wskroś przepali.
 Gdy grom się zbliża, pośpiesz do krzyża, * On ciebie wesprze, ocali.
4. Gdy cię skrzywdzono, albo zraniono, * Lub serce czyjeś zawiodło.
 O, nie rozpaczaj, módl się przebaczaj, * Krzyż niech ci stanie za godło.

138. Wisi na krzyżu

(Miod.)

1. Wi - si na krzy - żu Pa - n, Stwór-ca nie - ba;
 Pła - kać za grze - chy, czło-wie-cze po - trze - ba.
 Ach, ach, na krzy - żu u - mie - ra,
 Je - zus o - czy Swe za - wie - ra.

2. Najświętsze członki i wszystko ciało, * Okrutnie zbite, na krzyżu wisiało,
 Ach, ach, dla ciebie, człowiecze, * Z boku krew Jezusa ciecze.
3. Ostrą koroną skronie zranione, * Język zapiekły i usta spragnione.
 Ach, ach, dla mojej swawoli, * Jezus umiera i boli.
4. Woła i kona, łzy z oczu leje, * Pod krzyżem Matka, Bolesna truchleje.
 Ach, ach, sprośne złości moje, * Sprawily te niepokoje.
5. Więc się poprawię, Ty łask dodaj, * Życia świętego dobry sposób podaj. *
 Ach, ach, tu kres złości moich, * Przy nogach przybitych twoich.
6. Tu z Magdaleną chcę pokutować * I za swe grzechy serdecznie żałować. *
 Ach, ach, zmiłuj się nade mną, * Uczyń miłosierdzie ze mną.

139. Zawitaj Ukrzyżowany

(Miod.)

1. Za - wi - taj U - krzy - żo - wa - ny, Je - zu Chry - ste,
 przez Twe ra - ny, Kró - lu na nie - bie, pro - si - my
 Cie - bie, Ra - tuj nas w każ - dej po - trze - bie.

2. Zawitaj Ukrzyżowany, całujem Twe święte rany, * Przebite ręce, nogi w Twej męce, * Miejcież nas w swojej opiece.
3. Zawitaj Ukrzyżowany, biczmi srodze skatowany, * Zorane boki, krwawe potoki, * Wynieścież nas na obłoki.
4. Zawitaj Ukrzyżowany, cierniem ukoronowany, * W takiej koronie, zbolełe skronie, * Miejcież nas w swojej obronie.

140. Zbawienie przyszło przez krzyż

t. i m.: Z. Jasnota

1. Zba-wie-nie przy-szło przez Krzyż, O-grom-na to ta - jem-
 ni - ca. Każ - de cier - pie - nie ma sens,
 pro-wa - dzi do peł - ni ży - cia. Ref.: Je - że - li chcesz Mnie na - śla-
 do - wać, to weź swój krzyż na każ - dy dzień i
 chodź ze Mną zba-wiać świat na - stęp - ny już wiek.

2. Codzienność wiedzie przez krzyż, * Większy, im kochasz goręcej.
 Nie musisz ginąć już dziś, * Lecz ukrzyżować swe serce.
Jeżeli chcesz...
3. Każde spojrzenie na krzyż, * Niech niepokojem zagości,
 Bo wszystko w życiu to nic, * Wobec tak wielkiej miłości. * *Jeżeli chcesz...*